

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. A. R. – S. s. r. o.**, so sídlom S., proti odporcom **1/ E.**, bývajúcej v J., **2/ A. spol. s. r. o.**, so sídlom v J., zastúpenému JUDr. M., advokátkou, so sídlom v N. Z., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde N. Zámky pod sp. zn. 10 C 98/2007, o dovolaní odporcov proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. marca 2008 sp. zn. 6 Co 55/2008 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **odmieta.**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd N. Zámky uznesením z 21. januára 2008 č. k. 10 C 98/2007 na návrh navrhovateľa pripustil, aby do konania pristúpil ako ďalší účastník na strane odporcu D. Ž.. Takto rozhodol podľa § 92 ods. 1 O. s. p. rešpektujúc zásadu, podľa ktorej okruh účastníkov konania v sporovom konaní určuje zásadne navrhovateľ.

Krajský súd v Nitre uznesením z 31. marca 2008 sp. zn. 6 Co 55/2008 odvolanie odporcov odmietol ako odvolanie podané neoprávnenými osobami (§ 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Uviedol, že proti uzneseniu o pripustení účastníka do konania je odvolanie vo všeobecnosti prípustné, pretože to zákon výslovne nevyklučuje. Odvolanie nemôže podať ten účastník, ktorý sa po vyhlásení uznesenia tohto práva výslovne vzdal a tiež ten, ktorému výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá ujma na právach. K podaniu odvolania je subjektívne legitimovaný účastník (§ 201 O. s. p.). Podľa § 90 O. s. p. účastníkmi konania sú navrhovateľ a odporca, alebo tí, ktorých zákon za účastníka konania označuje. Navrhovateľ je ten, kto podal návrh a je aktívne legitimovaný byť účastníkom konania. Odporcom je ten, koho navrhovateľ v návrhu ako odporcu označil, čiže je pasívne legitimovaný byť účastníkom

konania. Nie je rozhodujúce, či označený odporca je nositeľom hmotnoprávneho vzťahu tvrdného v návrhu, nakoľko navrhovateľ určuje okruh účastníkov konania na strane odporcu. Z toho dôvodu aj ustanovenie § 92 ods. 1 O. s. p. vyžaduje súhlas na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania len, ak má vystupovať na strane navrhovateľa. Z tohto potom vyplýva, že proti uzneseniu, ktorým súd pripustil pristúpenie ďalšieho účastníka môže podať odvolanie len ten navrhovateľ, ktorý návrh nepodal, a prípadne ďalší navrhovateľ, ktorý s pristúpením do konania nesúhlasil, a súd jeho pristúpenie pripustil. Ani pôvodný odporca, ani ten, koho pristúpenie na strane odporcu bolo pripustené, právo podať odvolanie nemajú, lebo pôvodného odporcu sa rozhodnutie o pristúpení ďalšieho účastníka na strane odporcu netýka a žiadnemu z týchto účastníkov nebola výrokom rozhodnutia spôsobená ujma na jeho právach. Keďže odporca je v konaní len pasívne legitimovaný, a neurčuje okruh účastníkov konania, nie je ani oprávnený podať odvolanie proti uzneseniu súdu, ktorým bol pripustený vstup ďalšieho účastníka do konania.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali dovolanie odporcovia. Jeho prípustnosť vyvodili z § 237 písm. f/ O. s. p... Žiadali uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietali, že súd pri aplikácii práva úkon účastníka konania neinterpretoval podľa jeho obsahu (§ 35 ods. 2 O. s. p.), keď pri podaní návrhu na pripustenie ďalšieho účastníka do konania bolo úmyslom a vôľou navrhovateľa napraviť nedostatok návrhu na začatie konania, v ktorom nesprávne (neaktuálne v dôsledku singulárnej sukcesie) označil ako odporkyňu bývalú spoluvlastníčku v návrhu označených nehnuteľností. Navrhovateľ mal možnosť sa pred začatím konania oboznámiť so stavom vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, preto označenie bývalej spoluvlastníčky ako odporkyne treba považovať za chybu, ktorú možno odstrániť iba postupom podľa § 92 ods. 4 O. s. p., keďže ide o odstránenie nedostatku vecnej legitimácie účastníka konania, ktorý tu bol už v čase začatia konania. Tým, že súdy neposúdili návrh navrhovateľa podľa obsahu, odňali im možnosť konať pred súdom, keďže nemohli uplatniť svoje procesné práva, ktoré im vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 4 O. s. p., teda schváliť vstup D. do konania.

Navrhovateľ sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia

dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť(§ 236 O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie odporcov proti uzneseniu. V zmysle § 239 O. s. p. platí, že pokiaľ odvolací súd vydal svoje rozhodnutie v tejto procesnej forme je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O. s. p.), alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa ,ak a/ odvolací súd v ňom vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu, alebo b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.).

Nakoľko dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bolo odmietnuté dovolanie odporcov) je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 O. s. p. nepripúšťa.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. vyplýva pre dovolací súd povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie). Preto sa neobmedzil len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie v ktorom bolo vydané , je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania , ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O. s. p. pritom nie je založené už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v

§ 237 O. s. p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na odporcami tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zaoberal ich námietkou, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p.. Teda, že im postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Takýmto procesným právom účastníka je i to, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa, s ktorým nesúhlasí, bolo na základe jeho odvolania preskúmané odvolacím súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádzala, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím môže byť aj uznesenie o odmietnutí odvolania z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou, ak záver o tejto otázke nie je správny.

Podľa ustanovenia § 92 ods. 1 O. s. p. môže súd na návrh účastníka pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania vstúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane navrhovateľa. Bez návrhu takéto pristúpenie ďalšej osoby nie je možné. Z dispozičnej zásady ovládajúcej začatie sporového konania vyplýva, že pristúpenie ďalšieho účastníka na strane odporcu môže navrhnúť len navrhovateľ. Odporca túto možnosť nemá. Návrhu, aby do konania pristúpil ďalší účastník na strane navrhovateľa, môže súd vyhovieť len vtedy, ak s týmto táto osoba vysloví súhlas, pretože nikto sa nemôže proti svojej vôli stať navrhovateľom. Súhlas toho, kto má vystupovať na strane odporcu sa nevyžaduje, keďže odporca nemôže určovať okruh účastníkov konania. Povinnosťou súdu je rozhodnúť o takomto návrhu na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania.

Navrhovateľ navrhol pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší účastník na strane odporcu (čl. 69), súd prvého stupňa preto rozhodol o takomto návrhu navrhovateľa v súlade s citovaným ustanovením § 92 ods. 1 O. s. p.. Proti tomuto jeho rozhodnutiu podali odporcovia odvolanie, ktoré odvolací súd odmietol (§ 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Otázku práva na odvolanie proti rozhodnutiu o pripustení pristúpenia ďalšieho účastníka na strane odporcu rieši rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 1998, sp. zn. 3 Cdo 92/1997, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 28/2000 tak, že proti uzneseniu súdu o pripustení pristúpenia ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu je odvolanie zásadne prípustné, pretože to zákon výslovne nevylučuje. K podaniu odvolania je subjektívne legitimovaný účastník, ale nie každý účastník môže podať odvolanie. Odvolanie nemôže podať ten účastník, ktorý sa po vyhlásení uznesenia tohto práva výslovne vzdal (§ 207 ods. 2 O. s. p.) a tiež ten, ktorému výrokom rozhodnutia nebola spôsobená určitá, i menej významná ujma na jeho právach. Môže ho podať navrhovateľ, ktorý takýto návrh (na pristúpenie) nepodal, resp. ktorý s pristúpením do konania nesúhlasil, pokiaľ súd pristúpenie účastníka pripustil. Ani pôvodný odporca, ani ten, koho pristúpenie na strane odporcu bolo pripustené, právo podať odvolanie nemajú, lebo pôvodného odporcu sa rozhodnutie o pripustení ďalšieho účastníka na jeho strane netýka a žiadnemu z týchto účastníkov nebola výrokom spôsobená ujma na jeho právach. Od týchto záverov, z ktorých vychádzal aj odvolací súd, ako z odôvodnenia jeho uznesenia vyplýva, nemal dôvod sa ani v predmetnej veci dovolací súd odchýliť.

Keďže odporcovia nemali právo podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým pripustil pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu, odvolací súd tým, že odmietol ich odvolanie neodňal odporcom možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dovolanie odporcov podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/O. s. p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, keďže nešlo o rozhodnutie vo veci samej.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok..

V Bratislave 28. júla 2008

JUDr. Jana Bajánková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Odstránené: